

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

Reina de les festes, dames de la ciutat, membres de la corporació municipal, senyores i senyors. Bon dia a tots.

Les festes de Sant Pasqual estan a punt d'arribar al seu final. Però no podíem acomiadar-les sense dedicar aquest senzill homenatge a les persones que han fet gran esta ciutat. Els nostres majors, representats hui ací per dues persones de les que tenim molt per aprendre, LEÓNIDA CABALLÉ ITARTE i JUAN PEDRO ROMERO NAVARRO. Leónida ja ha complit els 99 anys i Juan Pedro n'ha complit 98. I casualitats de la vida, els dos van nèixer el dia 13. Leónida celebra el seu aniversari el 13 de març i Juan Pedro el 13 d'abril. Només es porten un any i un mes, però a tots, sense dubte, voldríem arribar a celebrar com ells un aniversari tan significat.

Hui, per tant, celebrem que Leónida i Juan Pedro continuen entre nosaltres per ensenyar-nos que val la pena viure una vida tan llarga. El seu somriure, el seu particular sentit de l'humor, les històries que conten als seus néts i besnéts i la fortalesa que han demostrat al llarg de tota una vida... ens fan a tots més humans i ens apropen a un món on la generositat, l'admiració i l'amor estan més presents.

Allà per l'any 1917 naixia Leónida al barri Castell, a uns 9 quilòmetres d'Ulldecona, on va viure la seua infantesa i joventut. Només un any després va nèixer Juan Pedro a Sisante, un poble de la província de Cuenca, on als 8 anys començaria a treballar al camp per ajudar son pare.

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

L'any 1965 Juan Pedro va decidir deixar el conreu del cereal, la vinya i el girasol dels camps de Castella i va vindre a Vila-real per a guanyar-se la vida. Amb ell vindrien també la seua dona Paula i els seus quatre fills, Maria Ángeles, Mari Carmen, Ana i Jose. Ací va treballar fent envasos de fusta per als magatzems de taronja, al marbre i al taulell, i sobretot, va trobar un futur pròsper per a la seua família.

Leónida, en canvi, va vindre a Vila-real per amor. L'any 1945 es va casar amb Manuel Canseco Caballero, director de l'Acadèmia Almi, i ací viurien per sempre, a la mateixa casa on ara continua vivint amb la seua cunyada Filomena Canseco. Ací a Vila-real, Leónida viuria alguns dels moments més feliços de la seua vida i ací van nàixer els seus dos fills, Manuel i Juan Antonio.

Els anys passen molt ràpid i ara, des de la distància, potser tenen un record borrós d'algunes coses. Segur que recorden amb estima els moments més especials. També aquells més complicats, però quin remei, han hagut d'acceptar la vida que els ha tocat. Han viscut la guerra civil, la segona república i la dictadura de Franco i, poc a poc, han sigut testimonis dels grans canvis que ha experimentat la nostra societat.

Hui potser els sembla que tot allò forma part d'un passat molt llunyà, però hi ha coses que ni el pas del temps pot esborrar i que continuen intactes en un raconet de la nostra memòria. Son aquelles històries i anècdotes que ens han marcat i, per això, les tornem a contar una vegada i una altra. Històries de la mili com la que sempre conta Juan Pedro. Ell va estar destinat a l'Àfrica i

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

encara recorda perfectament que va haver de fer-se càrrec d'un cavall, que es va recuperar molt amb les seues atencions.

Quan eren més joves, Juan Pedro i Leónida portaven una vida ben activa. Leónida, a més d'atendre als treballs de casa, ajudava al seu marit a l'escola amb les classes de costura i manualitats i col·laborava, junt a la seua família, en les feines agrícoles als horts de tarongers. Juan Pedro, sempre treballant i pendent de la família, aprofitava els estius per tornar a Sisante, xarrar amb els veïns de sempre i arreglar la casa, i en jubilar-se, tots els dies eixia a caminar fins l'ermita.

Com és lògic i amb les limitacions pròpies de l'edat, ara tots dos porten una vida molt més reposada. Tant Leónida com Juan Pedro passen la major part del seu temps a casa. Leónida continua fent costura i no es perd ni un dels partits del Villarreal que fan per la televisió. No de bades ha sigut una gran aficionada al futbol i anava al camp del Madrigal amb el seu marit per vore l'equip de la ciutat i el de l'Acadèmia Almi.

Juan Pedro cada vesprada escolta la ràdio i no es perd ni un dels programes de Julio Otero, ja que li agrada assabentar-se de l'actualitat política.

Els anys pesen, però afortunadament els dos, Leónida i Juan Pedro, tenen bona salut. Amb quasi un segle de vida a l'esquena, han vist com les seues famílies han anat creixent i donant vida a nous membres. Néts i besnéts que sempre son sinònim d'alegria i felicitat.

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

La vida ens sorprén cada dia i vostés ja van camí dels 100 anys. Leónida ha arribat als 99 i Juan Pedro ja ha complit els 98. Cadascú, amb la seua manera de ser i entendre la vida, han recorregut aquest llarg viatge sempre al costat dels seus.

Leónida ha sigut una dona eminentment familiar, molt treballadora i estalviadora, i sempre ha procurat crear un bon ambient al seu voltant. I a Juan Pedro, també el defineixen les mateixes peculiaritats. Sempre treballant i pendent dels altres, ha sigut un home molt casolà i pacífic.

Sé que, des que els ho van comunicar, han estat contents i il·lusionats en aquest homenatge de hui. Precisament és eixa il·lusió per les xicotetes coses de la vida la que els manté vius. Conserven la curiositat per allò que els envolta, i eixa curiositat els dóna l'energia necessària per a continuar endavant.

Imagine que arribar als 98 i 99 anys no ha de ser fàcil. Han hagut d'acceptar que les coses canvien molt, i molt ràpid. I han après a adaptar-se a aquesta nova etapa de la vida. Vostés han estat sempre pendents i cuidant de la família, ara han canviat els papers. És moment de deixar-se cuidar, disfrutar dels néts i besnéts i, simplement, vore la vida passar gaudint d'aquelles xicotetes coses que ens omplin el cor.

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

Per a tots nosaltres ha sigut un plaer compartir aquest acte amb vostés i una lliçó de vida vore que no han perdut el somriure. Espere que vostés i les seues famílies guarden un bon record d'aquest dia i l'afegisquen als bons moments d'aquesta llarga vida que han tingut el privilegi de viure.

Moltes gràcies a tots per la seua assistència.